

Двѣ-три годишното прѣбивание на Пахомия въ М. Търново, гдѣто се е считалъ и работилъ като църковна власть, се свършва съ единъ позоренъ скандалъ, въ който именно намѣрвами пакъ жената (*cherchez le femme*). При всичкото почитание, което гражданитѣ имали къмъ него, развратътъ му билъ нетърпимъ и тѣ въстанжли срѣщу *светотатствующия* развратникъ. Пахомия се намѣрилъ на тѣсно, избѣгалъ отъ М.-Търново въ Одринъ при униятитѣ, и отъ гонителъ станжлъ тѣхенъ сътрудникъ. Но скандальозното му дѣло взело серпозенъ характеръ и се завело върху му углавно прѣслѣдование, по заявлението на М.-Търновскитѣ граждани. Пахомия билъ арестованъ въ Одринъ и, по негово искание, билъ откаранъ въ Цариградъ, тамъ за да се разгледало дѣлото му. По всичко се вижда, че той още въ Одринъ е разбралъ, че отъ наказанието, което го чака, нѣма друга възможность да се спаси освѣнъ чрѣзъ потурчване, и така да се прѣдаде всецѣло на своята Дулчинья — *ханжмка*, за която казватъ да е била отъ Лозенъ-Градъ. А че потурчванието на Пахомия е дѣло на амура, свидѣтелствува и пѣяната до сега пѣсенъ въ народа, гдѣто била разигравана:

Божне ле вишни Господи!
 Дѣ се е чуло видѣло,
 Владика турчинъ да стане,
 Бѣла ханжмка да вземе.

Единъ съотечественникъ, който е ималъ възможность добрѣ да запознае и изучи Пахомия, ето какъ се изразява за тоя авантюристъ: „Въ Цариградъ Пахомия, за да се избави отъ нѣкои клевети, а може би и поради *амурни похождения* съ нѣкоя туркиня, приелъ е мохамеданството подъ име Махмудъ ефенди. Но скоро е избѣгалъ отъ тамъ въ Бесарабия и нѣколко години е живѣлъ въ Болградъ, отъ гдѣто заминжлъ пакъ, и съ името си Цвѣтко Димовъ е отишелъ въ Солунъ. Тамъ билъ хванжтъ и откаранъ въ Цариградъ и отъ тамъ испратенъ съ конвой въ родния му градъ Севлиево. Тамъ на ново се обявилъ мохамеданинъ и ходилъ да се кланя и да държи проповѣди въ джамиитѣ. Въ септември 1874 г. той облича пакъ калугерскитѣ дрѣхи и отива да живѣе въ Батожевския мѣнастирь. На 1875 г., по настояванието на Илариона Макариополски, тогива търнов-